

Tình Anh Bán Chiều Hải Trình sưu tầm

Soạn giả Viễn Châu

Trong giới mộ điệu cải lương, hỏi bài hát nào đi sâu vào lòng khán giả nhiều nhất, câu trả lời sẽ là bài vọng cổ *Tình Anh Bán Chiều* (của soạn giả Viễn Châu). Thật vậy, hiếm có bài hát nào đã gần 50 năm trôi qua nhưng vẫn được khán giả lưu lại trong lòng một tình cảm đặc biệt đến như vậy. Tại đồng bằng sông Cửu Long - cái nôi của nền cải lương Việt Nam - có thể bắt gặp đâu đó hình ảnh “ghe chiếu Cà Mau...” xuất phát từ giọng hát của một đứa trẻ hay một cụ già lú đàng tuổi. Nhiều chuyện tình đẹp và thơ mộng cũng được khởi nguồn qua nhạc phẩm trên. Chính từ những “hiệu ứng” đặc biệt trên, *Tình anh bán chiều* đã trở nên bất hủ. (Trích từ O My Opera)

Nghệ sỹ Út Trà Ôn

*Hò: Hò ơ... chiếu Cà Mau nhuộm màu tươi thắm
Công tôi cực lắm mưa nắng dãi dầu
Chiếu này tôi chẳng bán đâu
Tìm cô không gặp*

Hò ơ... tìm cô không gặp, tôi gói đầu mỗi đêm

Vọng cổ :

1. Ghe chiếu Cà Mau đã cắm sào bên bờ kinh Ngã Bảy, sao cô gái năm xưa chẳng thấy ra... chào. Cửa vườn cô đã khóa kín tự hôm nào. Tôi vác đôi chiếu bông từ dưới ghe lên xóm rẫy, chiếc sáo nhuộm bùn đã lấm tẩm giọt mồ hôi. Nhà cửa cô sau trước - vắng tanh trong gió lạnh buổi chiều đông, bỗng có ai dạo lên tiếng nguyệt cầm như gieo vào lòng tôi một nỗi buồn thê thảm.

2. Cô đã đặt đôi chiếu bông bè dài hai thước, có lẽ để điểm tô ở chốn loan phòng. Nhưng rồi hôm nay, cô đã quên tôi để cất bước theo chồng. Cô ơi! Đôi chiếu này tự tay tôi dệt lấy, tôi đã lựa từng cọng lác sợi gai. Nhưng khi tôi đến nơi thì cô đã rời bỏ quê nhà sang xứ khác, tôi đứng trước cổng vườn xưa với nỗi buồn man mác, còn đôi chiếu này tôi biết tặng cho ai?

3. Nhớ năm ngoái khi ghe vừa tới vàm sông Ngã Bảy, cô đã tươi cười dẫn tôi đến tận nhà cô. Cô đưa tôi vào chốn phòng riêng để đo ni chiếc giường gỗ đỏ và cô đặt làm đôi chiếu, cô hỏi qua giá cả - tôi trả lời lấy giá rẻ làm quen. Năm hôm sau khi tôi sắp sửa lui ghe cô còn đứng trên bến dặn dò kỹ lưỡng. Sau khi cô đã quay gót chiếc áo bông hương khuất dạng qua mấy lùm tre, cô có biết đâu tôi đã lấy nón lá che ngang để giấu đôi dòng nước mắt - vì tôi không muốn cho bàng quan thiên hạ, họ cười chê tôi là một kẻ si tình.

Ngâm thơ

*Khi hỏi lại xóm giếng tôi mới biết
Cô theo chồng đã được bốn trắng qua
Mình dăm đâu sai hẹn với người ta
Mà họ đành đoạn bỏ nhà sang xứ khác.*

Vọng cổ

4. Tôi vác đôi chiếu bông mà cõi lòng tan nát, bước chân đi như thể xác không... hờn. Nước mắt tuôn rơi như lá rụng trên đường. Gió đông đập dồn gió thổi mạnh - lạnh đất trời, lạnh cả tâm can. Người ta đã có đôi rồi, chiếu chăn đâu ấm bằng người tình chung. Để mình vác cặp chiếu bông, chờ đợi chi nữa uống công đợi chờ.

5. Khuya đêm nay nằm chờ nước lớn, nỗi buồn đau cứ canh cánh bên lòng. Tôi thấy đời của tôi sao lạnh lẽo khôn cùng. Còn chi buồn hơn nghề bán chiếu, để điếm tô loàn loàn phòng cho những cô gái còn xuân. Đến khi họ cất bước sang ngang lại không một lời hỏi han từ giã, đến đôi chiếu bông tôi đã ngồi dệt mấy ngày đêm ròng rã mà nay vẫn còn nằm trơ ở dưới khoang thuyền.

6. Ngọn gió đêm đông dừng thổi nữa, lòng tôi lạnh lắm gió đông ơi. Tôi nhỏ sào cho ghe hiều trôi xuôi, lòng nặng trĩu một nỗi sầu tê tái. Tôi ngồi yên sau lái, đôi mắt vẫn hướng về nẻo cũ vườn xưa. Hỡi ơi! Con sông Phụng Hiệp chảy ra bầy ngã, mà lệ của tôi - nó cũng lai láng tuôn dòng. Có ai biết được tấm lòng của tôi với cô gái mỹ miều trên kinh Ngã Bảy. Sông sâu bên lở bên bồi, tình anh bán chiếu trọn đời không phai.

VIỄN CHÂU

Cảnh Bán Chiếu ngày xưa

